

REVA

Moge de Vader van de Wereld, die in Zijn liefde alles ziet en alles weet, mijn mes geleiden.

Ze keek naar de grote man die de loopplank af liep en de kade betrad. Hij droeg eenvoudige grijsbruine zeemanskleding, stevige maar intensief gedragen laarzen en een versleten wollen mantel. Tot haar verbazing zag ze geen zwaard aan zijn riem of op zijn rug. Wel droeg hij een met touw omwikkelde canvas bundel over zijn schouder die lang genoeg was om er een zwaard in mee te nemen.

Toen iemand op het schip iets naar hem riep, draaide hij zich om. Het was een breedgeschouderde man met een donkere huid en een rode sjaal om zijn nek. Dat laatste betekende dat hij de kapitein was van het schip dat de illustere passagier naar deze relatief onbelangrijke haven had gebracht. De grote man glimlachte beleefd maar gereserveerd en schudde zijn hoofd. Hij zwaaide vriendelijk, draaide zich om, trok de capuchon van zijn mantel over zijn hoofd en liep weg. Op de kade hingen de gebruikelijke marskramers, troubadours en hoeren rond, maar de meesten schonken nauwelijks aandacht aan hem, al keken sommigen hem na vanwege zijn lengte. Een groepje hoeren probeerde zijn aandacht te trekken, maar hun pogingen waren niet meer dan plichtmatig; hij was duidelijk een eenvoudige zeeman die niet veel te makken had. Hij glimlachte spontaan en spreidde zijn armen in een verontschuldiging gebaar om aan te geven dat hij inderdaad een arme sloeber was.

Stomme hoeren, dacht ze, weggedoken in de bedompte steeg waar ze zich de afgelopen drie dagen had opgehouden. In de gebouwen aan weerszijden van de steeg zaten vishandelaren en ze was nog steeds niet gewend aan de stank. *Hij is uit op bloed, niet op seks.*

De man liep de hoek om. Kennelijk was hij op weg naar de noordelijke stadspoort. Ze kwam overeind om haar schuilplaats te verlaten en hem te volgen.

‘Je moet betalen, liefje.’ Het was die dikke jongen weer. Hij had haar lastiggevallen sinds ze in de steeg was aangekomen en had geld geëist om haar niet aan de bewakers te verraden. De havenautoriteiten hadden vandaag de dag weinig op met zwervers, maar ze wist dat het hem uiteindelijk niet om geld te doen was. Hij was misschien zestien, twee jaar jonger dan zij, maar een centimeter of drie langer en aanzienlijk breder. Aan de blik in zijn ogen zag ze dat hij een flink deel van haar geld aan wijn had besteed. ‘Hou je maar niet van den domme,’ zei hij. ‘Je heb beloofd dat je nog maar een dag zou blijven. Maar je bent er nog steeds. Je moet betalen.’

Ze deinsde achteruit en zette een hoog, angstig stemmetje op. ‘Nee, toe nou!’ Als hij nuchter was geweest had hij zich misschien afgevraagd waarom ze zich had teruggetrokken in de schaduw, waar ze vanzelfsprekend kwetsbaarder was dan midden op straat. ‘Ik heb nog meer. Kijk maar.’ Ze strekte haar arm. Het koperstuk in haar handpalm glom in het halfduister.

‘Eén koperstuk?’ Hij sloeg het weg, precies zoals ze had verwacht. ‘Cumbraelijnse slet! Ik pak al je koperstukken, maar ik heb ook zin in iets and-’

Ze haalde uit met haar vuist. De gestrekte knokkels raakten hem op precies die plek waar ze de meeste pijn en de grootste verwarring veroorzaakten. Zijn hoofd sloeg naar achteren en er spoot bloed uit zijn neus en zijn gespleten bovenlip. Terwijl hij achteruitwankelde trok ze haar mes uit de schede die ze onzichtbaar ter hoogte van haar onderrug droeg, maar het was niet nodig het mes te gebruiken. De dikke jongen likte over zijn kapotte lip, keek haar verbijsterd aan en zakte ineem op het plaveisel van de steeg. Ze pakte hem bij de enkels en sleepte hem de schaduw in. In zijn zakken vond ze het restant van haar koperstukken, een klein flesje roodbloem en een half opgegeten appel. Ze pakte de koperstukken, liet de roodbloem in zijn zak zitten en liep weg, happend van de appel. Ze zouden de jongen waarschijnlijk pas uren later vinden en aannemen dat hij het slachtoffer was van een dronkenmansgevecht.

Al snel kreeg ze de grote man weer in het oog. Hij had de poort bereikt

en groette de poortwachters vriendelijk, maar hield zijn capuchon op en liep zwijgend door. Ze bleef even staan om haar appel op te eten. Toen hij ruim een halve kilometer had afgelegd, liep ze hem achterna op de weg die naar het noorden leidde.

Moge de Vader van de Wereld, die in Zijn liefde alles ziet en alles weet, mijn mes geleiden.

De rest van de dag volgde de lange man de weg. Af en toe bleef hij staan om de omgeving te verkennen en liet hij zijn blik langs de boomtoppen en de horizon dwalen, zoals een voorzichtig man of een ervaren strijder zou doen. Het landschap ten noorden van Warnsklauw was bosrijk, en de bomen langs de weg boden haar dekking. Ze hield ruime afstand, maar zorgde dat ze hem niet uit het oog verloor. Hij liep met regelmatige tred maar nam flinke passen, waarmee hij de afstand onwaarschijnlijk snel kon afleggen. Het was niet druk op de weg; af en toe passeerden er volgeladen wagens die op weg waren naar de haven of ervandaan kwamen en af en toe kwamen er individuele reizigers voorbij, maar geen van hen stopte om een praatje te maken met de forsgebouwde, lange man. Gezien het grote aantal struikrovers dat de bossen onveilig maakte was het meestal geen goed idee een gesprek te beginnen met een vreemdeling, al leek de man zich niets aan te trekken van hun behoedzame blikken.

Bij het vallen van de avond verliet hij de weg en liep het bos in, op zoek naar een geschikte plek om de nacht door te brengen. Ze volgde hem naar een kleine open plek onder de takken van een grote taxus, verschool zich in een ondiepe greppel achter een doornstruik en keek door de varens hoe hij zijn kamp opsloeg. Het verzamelen van hout, het aansteken van het kampvuur, het vlak maken van de bodem en het uitrollen van de slaapmat leken vanzelfsprekende handelingen voor de man, zo indrukwekkend snel en gemakkelijk als hij ze uitvoerde. Hij was er duidelijk aan gewend de nacht in de natuur door te brengen.

Leunend tegen de stam van de taxus at de grote man stukken gedroogd rundvlees die hij wegspoelde met slokken uit zijn veldfles. Daarna bleef hij in het kampvuur staren totdat de vlammen begonnen te doven. Vreemd genoeg was zijn gelaatsuitdrukking geconcentreerd, alsof hij een belangrijk gesprek afluisterde. Plotseling werd ze bang ontdekt te worden en greep naar haar mes. *Heeft hij in de gaten dat ik er ben?* vroeg ze zich

af. De priester had haar gewaarschuwd dat hij het Duister in zich droeg, en dat er bijna nergens een gevaarlijker tegenstander bestond. Maar ze had gelachen en het mes naar het plankje gegooid dat was bevestigd aan de muur van de schuur waarin ze al die jaren was getraind. Het mes trilde in het midden van het plankje, dat spleet en in twee stukken viel. ‘Ik heb toch de zegen van de Vader?’ zei ze. De geestelijke had haar afgeranseld, als straf voor haar misplaatste trots en vanwege de pretentie te weten wat de Vader van de Wereld bewoog.

Ze bestudeerde de lange man met zijn merkwaaardige, geconcentreerde gelaatsuitdrukking nog een uur, totdat hij met zijn ogen knipperde, nog een laatste blik op het bos wierp en zijn mantel om zich heen trok om te gaan slapen. Ze dwong zich nog een uur te wachten, tot de hemel en het bos bijna pikzwart waren geworden. Het enige licht was afkomstig van de dunne rookpluimpjes die omhoogkringelden van het gedoofde kampvuur.

Ze kwam langzaam omhoog uit haar greppel, met het mes omgedraaid en het lemmet vlak tegen de huid van haar arm, om schittering te voorkomen. Met de voorzichtigheid die de priester haar sinds haar zesde jaar had aangeleerd en geluidloos als een roofdier, sloop ze naar de slapende lange man. Hij lag op zijn rug, met het hoofd opzij gedraaid en de hals ontbloot. Het zou gemakkelijk zijn hem nu te doden, maar haar opdracht was duidelijk. *Het zwaard*, had de priester haar steeds weer op het hart gedrukt. *Het gaat om het zwaard, zijn dood is van ondergeschikt belang.*

Ze draaide het mes om en hield het lemmet gereed. De meeste mannen praten wel als ze de punt van een mes op hun keel voelen, had de priester gezegd. *Moge de Vader van de Wereld, die in Zijn liefde alles ziet en alles weet, je mes geleiden.*

Ze dook op de man af, het mes in de aanslag, om het op de onbeschermde keel te zetten...

De lucht werd uit haar longen geperst toen haar borst in pijnlijke aanraking kwam met iets hards. *Zijn laarzen*, besefte ze kreunend. Ze vloog door de lucht, gelanceerd door de trap van de lange man, om ruim drie meter verderop op haar achterste te belanden. Ze krabbelde overeind en haalde met het mes uit naar de plek waarvan ze wist dat hij er zijn aanval zou vervolgen... Maar het mes zwiepte door de lucht. De lange man stond naast de taxus en keek haar aan met een geamuseerde uitdrukking op zijn gezicht, die haar razend maakte.

Ze vergat de voorzichtigheid die de priester haar met ontelbare zweepslagen had bijgebracht. Met een van woede vertrokken gezicht maakte ze een schijnbeweging naar links en haalde uit naar de schouder van de lange man... Het mes zwiepte door de lucht. Ze wankelde, even uit haar evenwicht gebracht door de mislukte uithaal. Ze draaide zich snel om en zag dat hij vlakbij stond, nog steeds met die geamuseerde uitdrukking op zijn gezicht.

Ze zette een nieuwe aanval in met haar mes, vergezeld van een ingewikkelde combinatie van trappen en slagen met haar vrije vuist... Maar die brachten alleen maar lucht in beweging.

Ze moest er wel mee ophouden. Hijgend vocht ze tegen woede en haat. *Als een aanval mislukt, trek je dan terug*, galmden de woorden van de priester in haar hoofd. *Zoek de schaduw op en wacht op een nieuwe gelegenheid. De Vader zal je geduld altijd belonen.*

Ze wierp de lange man een laatste woedende blik toe en draaide zich om, klaar om weg te rennen in de duisternis...

‘Je hebt de ogen van je vader.’

Ga! De luide stem van de priester galmden opnieuw in haar hoofd. Maar ze bleef staan en draaide zich langzaam om. De lange man keek niet langer geamuseerd. Zijn blik had nu eerder iets bedroefds.

‘Waar is het?’ vroeg ze boos. ‘Waar is mijn vaders zwaard, Zwarte Lemmet?’

Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Zwarte Lemmet. Zo ben ik al jaren niet meer genoemd.’ Hij liep terug naar zijn slaappleats, gooide nieuwe takken op het kampvuur en stak het aan met een vuursteen.

Ze draaide zich weer om naar het bos, maar bedacht zich. Ze voelde zich overmand door woede en frustratie. *Slappeling. Lafaard.*

‘Blijf of ga weg,’ zei het Zwarte Lemmet. ‘Je moet het zelf weten.’

Ze haalde diep adem, stak haar mes in de schede en ging tegenover hem bij het beginnende vuur zitten. ‘Het Duister heeft je gered,’ zei ze op beschuldigende toon. ‘Je duivelse toverkunsten zijn de Vader een gruwel.’

Hij grinnikte en stookte het vuur op. ‘Je hebt stront aan je schoenen uit Warnsklauw. Mest uit de stad heeft een kenmerkende geur. De wind heeft je verraden.’

Ze keek naar haar schoenen, vloekte inwendig en moest de neiging

bedwingen hem er onmiddellijk af te schrapen. ‘Ik weet dat het Duister je kennis geeft, hoe zou je anders kunnen weten wie mijn vader was?’

‘Je hebt zijn ogen, zoals ik al zei.’ Het Zwarte Lemmet ging zitten, haalde een leren buidel tevoorschijn en gooide die over het vuur naar haar toe. ‘Hier, je ziet eruit alsof je honger hebt.’

De buidel bevatte gedroogd rundvlees en wat haverkoeken. Ondanks haar knorrende maag negeerde ze het voedsel. ‘Dat weet je,’ zei ze, ‘omdat je hem hebt gedood.’

‘Om je de waarheid te zeggen heb ik hem niet gedood. Degene die dat gedaan heeft...’ Zijn stem zwierf weg en hij keek somber voor zich uit. ‘... is ook dood.’

‘Het is gebeurd onder jouw bevel, tijdens jouw aanval op zijn heilige missie...’

‘Hentes Mustor was een gestoorde fanaticus die zijn eigen vader heeft vermoord en zijn land in een zinloze oorlog heeft gestort.’

‘Zijn vader was een verrader. Het Zuivere Zwaard heeft alleen maar het vonnis van de Vader voltrokken en geprobeerd ons te bevrijden van jullie ketterse Rijk. Alles wat hij deed, deed hij uit liefde voor de Vader...’

‘Werkelijk? Heeft hij je dat verteld?’

Ze zweeg en boog het hoofd om haar woede te verbergen. Haar vader had haar niets verteld, want ze had hem nooit ontmoet, zoals deze met het Duister bezwangerde ketter ongetwijfeld wist. ‘Vertel me nu maar waar het is,’ zei ze met schorre stem. ‘Het zwaard van mijn vader behoort mij toe volgens de wet.’

‘Is dat jouw missie? Een heilige zoektocht naar een stuk geslepen staal van een meter lang?’ Hij pakte de canvas bundel die tegen de taxus stond en stak die naar haar uit. ‘Neem maar als je wilt. Dat is waarschijnlijk vakkundiger gemaakt dan het zwaard van je vader.’

‘Dat van het Zuivere Zwaard is een relikwie, zoals beschreven in het Elfde Boek, gezegend door de Vader van de Wereld en bedoeld om degenen die Hij liefheeft te verenigen en een eind te maken aan het ketterse Rijk.’

Opnieuw verscheen er een geamuseerde uitdrukking op zijn gezicht. ‘In werkelijkheid was het een doodgewoon wapen van Renfaelijnse makelij, het soort waar een soldaat of een arme edelman mee vecht, zonder handvat van goud of ingelegde juwelen om het extra waardevol te maken.’

Ondanks zijn spot putte ze hoop uit zijn woorden. 'Jij was aanwezig toen ze het hebben weggenomen van mijn vaders gefolterde lichaam. Vertel me waar het is of je zult me moeten doden. Anders zal ik je de rest van mijn leven achtervolgen, dat zweer ik je, Zwarte Lemmet.'

'Vaelin,' zei hij, terwijl hij de bundel neerlegde.

'Wat?'

'Mijn naam. Zou je die misschien willen gebruiken? Of heer Al Sorna, als je de voorkeur geeft aan de formele aanspreekvorm.'

'Ik dacht dat het broeder was.'

'Nee, niet meer.'

Ze deinsde verbaasd achteruit. *Is hij geen lid meer van de Orde?* Dat was absurd. Ongetwijfeld probeerde hij haar om de tuin te leiden.

'Hoe heb je mijn spoor gevonden?' vroeg hij.

'Het schip heeft Zuidtoren aangedaan voordat het naar Warnsklauw voer. Iemand die zo berucht is als jij kan er niet van uitgaan niet te worden herkend. Geruchten verspreiden zich snel onder degenen die Hij liefheeft.'

'Dus jij bent niet de enige die deelneemt aan deze belangrijke missie.'

Woedend beet ze op haar lip. *Waarom vertel je hem niet meteen al je geheimen, stomme koe?* Ze stond op en keerde hem de rug toe. 'Dit is nog niet afgelopen...'

'Ik weet waar het is.'

Ze aarzelde en keek achterom over haar schouder. Zijn gezichtsuitdrukking was nu volkomen serieus. 'Vertel het me dan.'

'Dat zal ik doen, maar ik verwacht een tegenprestatie.'

Ze sloeg haar armen over elkaar en keek hem vol minachting aan. 'Dus de beroemde Vaelin Al Sorna is net als andere mannen niet te beroerd om de gunsten van een vrouw te kopen.'

'Nee, dat niet. Maar zoals je al zei kan ik er niet van uitgaan dat ik niet wordt herkend. Ik heb een soort vermomming nodig.'

'Een vermomming?'

'Ja. Jij kunt mijn vermomming zijn. We zullen samen reizen, als...' Hij dacht even na. 'Als broer en zus.'

Samen reizen. Samen met hem? Het was een misselijkmakende gedachte. Maar het zwaard... *Het zwaard is alles. Moge de Vader me vergeven.* 'Hoe ver?' vroeg ze.

‘Naar Varinshold.’

‘Dat is drie weken reizen.’

‘Langer. Ik moet onderweg nog ergens langs.’

‘Maar als we in Varinshold aankomen, vertel je me dan waar ik het zwaard kan vinden?’

‘Ik geef je mijn woord.’

Ze ging weer zitten, maar keek hem niet aan. Ze walgde van het gemak waarmee hij haar had weten te manipuleren. ‘Akkoord.’

‘Dan kun je nu beter gaan slapen.’ Hij liep weg van het vuur, ging liggen en trok zijn mantel om zich heen. ‘Trouwens, hoe moet ik je noemen?’

Hoe moet ik je noemen? Niet: hoe heet je. Hij verwachtte dat ze zou liegen, maar ze besloot hem teleur te stellen. Als hij stierf moest hij weten hoe de vrouw heette die hem doodde. ‘Reva,’ zei ze. *Ik ben genoemd naar mijn moeder.*

Met een schok werd ze wakker toen hij de restanten van het kampvuur opruimde. ‘Je kunt maar beter wat eten,’ zei hij, wijzend naar de leren buidel. ‘We hebben heel wat kilometers af te leggen vandaag.’

Ze at twee haverkoeken en dronk water uit zijn veldfles. Honger was een goede bekende, ze kon zich de dag niet heugen dat ze hem niet was tegengekomen. *Voor degenen die de Vader waarlijk liefheeft*, had de geestelijke gezegd toen hij haar voor het eerst een hele nacht in de kou had achtergelaten, *is zijn liefde voedsel genoeg.*

Nog voordat de zon achter de bomen verscheen waren ze op weg. Al Sorna zette er flink de vaart in met zijn lange, regelmatige pas. ‘Waarom heb je geen paard gekocht in Warnsklauw?’ vroeg ze. ‘Ik dacht dat edelen altijd overal te paard naartoe reizen.’

‘Ik heb nauwelijks genoeg geld voor eten, laat staan voor een paard,’ antwoordde hij. ‘En bovendien, een man te voet trekt minder aandacht.’

Waarom doet hij zoveel moeite zich te verbergen voor zijn eigen mensen? vroeg ze zich af. *Hij had in Warnsklauw zijn naam maar hoeven noemen en ze hadden hem overladen met al het goud dat hij kon dragen en hem de eerste keus uit de stallen geboden.*

Maar hij verborg zich. Iedere keer als er een wagen voorbij rolde wendde hij zijn blik af en trok hij zijn capuchon naar voren. *Waar hij ook voor is teruggekomen, besloot ze, roem is het zeker niet.*

‘Je kunt best goed omgaan met dat mes,’ merkte hij op toen ze even rustten bij een mijlsteen.

‘Niet goed genoeg,’ mompelde ze.

‘Dat soort vaardigheden moet je oefenen.’

Ze at een haverkoek en zweeg.

‘Toen ik net zo oud was als jij, had ik zeker niet gefaald.’ Het was geen pesterij, maar domweg een feitelijke constatering.

‘Omdat die ketterse Orde jullie van jongs af aan afranselt als honden en africht om te doden.’

Tot haar verbazing schoot hij in de lach. ‘Dat klopt helemaal. Welke andere wapens weet je te gebruiken?’

Ze schudde nors haar hoofd. Ze had geen zin hem meer informatie te geven dan nodig was.

‘Je kunt vast wel boogschieten,’ drong hij aan. ‘Alle Cumbraelijnen zijn goed met pijl-en-boog.’

‘Ik anders niet!’ beet ze hem toe. Het was de waarheid. De priester had gezegd dat ze aan het mes genoeg zou hebben en dat pijl-en-boog niets was voor vrouwen. Zelf had hij natuurlijk wel een boog. Als Cumbraelijnse man had je een boog, of je nu priester was of niet. Het besef dat het hanteren van de handboog meer kracht kostte dan ze kon opbrengen was misschien nog wel pijnlijker geweest dan de afranselingen die hij haar had gegeven omdat ze in het geniep had geprobeerd ermee te oefenen. Het was voor haar nog steeds een gevoelig punt.

Al Sorna liet het onderwerp rusten en ze vervolgden hun weg. Tegen het vallen van de avond hadden ze opnieuw ruim dertig kilometer afgelegd. Hij sloeg eerder het kamp op dan de vorige avond. Toen hij het vuur had aangemaakt gaf hij haar opdracht het brandende te houden en verdween in het bos. ‘Waar ga je heen?’ vroeg ze. Ze verdacht hem ervan weg te lopen en haar hier alleen achter te laten.

‘Even kijken wat dit bos ons te bieden heeft.’

Toen hij ruim een uur later terugkwam met een lange tak van een taxus was het al bijna helemaal donker. Na het eten ging hij bij het kampvuur zitten en begon de tak met een zakmes te bewerken. Geroutineerd verwijderde hij de twijgen en de schors. Hij vertelde haar niet waar hij mee bezig was en ze kon haar nieuwsgierigheid niet bedwingen. ‘Wat ben je aan het maken?’

‘Een boog.’

Ze snoof en beet hem toe: ‘Ik hoef geen cadeautjes van jou, Zwarte Lemmet.’

Hij keek niet op van zijn werk. ‘Hij is voor mezelf. We zullen binnenkort wel een beetje moeten jagen om aan vlees te komen.’

De volgende twee avonden werkte hij aan de boog. Hij maakte de uiteinden dunner en holde het midden uit zodat een gebogen vorm ontstond die plat was aan de binnenkant. Als pees gebruikte hij een gestripte veter, die hij vastbond aan de inkepingen die hij in de uiteinden had gekerfd. ‘Ik ben nooit zo goed geweest met pijl-en-boog,’ zei hij. Hij tokkelde aan de pees, die een lage toon gaf. ‘In tegenstelling tot broeder Dentos. Het leek wel of hij met pijl-en-boog was geboren.’

Ze kende het verhaal van broeder Dentos, het maakte deel uit van zijn legende. De beroemde broeder die hem het leven had gered en een moedige aanval had uitgevoerd op de Alpiraanse belegeringsmachines, maar een dag later om het leven was gekomen in een laaghartige Alpiraanse hinderlaag. Volgens de legende had het Zwarte Lemmet woedend gehouden onder de aanvallers en ondanks hun smeekbeden om genade had hun bloed het woestijnzand rood gekleurd. Ze had er nooit iets van geloofd, net zoals ze twijfelde aan het waarheidsgehalte van de vele andere bizarre verhalen die de ronde deden over het leven van Vaelin Al Sorna, maar het verbazingwekkende gemak waarmee hij de eerste avond haar aanval had afgeslagen bewees dat er van al die onzin misschien toch wel iets klopte.

Hij gebruikte een andere tak om er pijlen van te maken, die hij spits afsneed omdat ze geen metaal hadden om er pijlpunten van te maken. ‘Goed genoeg voor vogels,’ zei hij. ‘Maar je kunt er geen beer mee schieten. Om door de ribben te komen heb je metalen punten nodig.’

Hij pakte de boog en liep het bos in. Ze wachtte twee volle minuten, vloekte en liep hem achterna. Hij zat gehurkt achter de stam van een oude eik, met een pijl in de aanslag. Hij wachtte doodstil en hield zijn blik gericht op wat helmgras op een open plek verderop. Reva naderde hem zachtjes, maar trapte op het laatste moment expres op een droge tak. Door het luide gekraak schrokken drie fazanten op. Wild fladderend kozen ze het luchtruim. Al Sorna’s boogpees maakte een knappend geluid en een van de vogels viel als een baksteen uit de lucht. Hij keek haar